

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka
Sędziowie	SSA Dariusz Czajkowski SSA Janusz Sulima (spr.)
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Pawła Dacewicza

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 roku

S. Z. (1) oskarżonego z art. 286 §1 k.k., 13 §1 k.k. w zw. z art. 186 §1 k.k. w zb. z art. 281 k.k., z art. 258 §1 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 299 §1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.,

D. G. (1) oskarżonego z art. 258 §1 k.k., z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

z powodu apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 2 września 2016 r., sygn. akt III K 73/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów U. W. oraz J. L. kwoty po 885,60 złotych, w tym kwoty po 165,60 podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowania odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. Z. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 12 sierpnia 2013 r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po nawiązaniu przez nieustaloną osobę kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, poprzez wprowadzenie w błąd J. R. co do tożsamości osoby, której miał pożyczyć i przekazać pieniądze oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przelanie

przekazem pocztowym pieniędzy w kwocie 2.500 zł, które odebrał tego samego dnia w W., to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

II. w dniu 23 sierpnia 2013r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po nawiązaniu przez nieustaloną osobę kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, poprzez wprowadzenie w błąd J. C. co do tożsamości osoby, której miała pożyczyć i przekazać pieniądze oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez przelanie przekazem pocztowym pieniędzy w kwocie 5.064 zł, które odebrał tego samego dnia w W., to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

III. w dniu 18 września 2013r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po nawiązaniu przez nieustaloną osobę kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, poprzez wprowadzenie w błąd R. A. (1) co do tożsamości osoby, której miał pożyczyć i przekazać pieniądze oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 7 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na sprzeciw pokrzywdzonego, wobec czego zabrał wymienioną sumę w celu przywłaszczenia i bezpośrednio po tym, aby utrzymać się w jej posiadaniu, zastosował przemoc wobec pokrzywdzonego odpychając go, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 281 k.k.,

IV. w okresie od 3 października 2013r. do 20 listopada 2013r. w K., K., P., P., Ł., Z., S., B. i B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa, której członkami w różnych okresach czasu byli także M. O., D. G. (1), A. S. (1), inna ustalona osoba i inne nieustalone osoby, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

V. w okresie od 3 października 2013r. do 20 listopada 2013r. w K., K., P., P., Ł., Z., S., B. i B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po nawiązaniu przez inną ustaloną osobę i inne nieustalone osoby kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, a następnie za funkcjonariusza Policji, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób, którym miały pożyczyć i przekazać pieniądze, w błąd co do faktu udzielenia w ten sposób pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, doprowadził i usiłował doprowadzić osoby fizyczne do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w łącznej kwocie 555 731 zł i 800 USD, a mianowicie:

1) w dniu 3 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 23 000 zł,

2) w dniu 4 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł oraz złotej biżuterii w postaci obrączki, pierścionka, sygnetu i zegarka o łącznej wartości 2 500 zł,

3) w dniu 5 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził A. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 2 000 zł,

4) w dniu 7 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. B. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł,

5) w dniu 8 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził P. B. do wydania pieniędzy w kwocie 7 000 zł,

6) w dniu 9 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził E. C. do wydania pieniędzy w kwocie 3 000 zł,

- 7) w dniu 16 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził B. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 5 800 zł,
- 8) w dniu 16 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić C. B. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,
- 9) w dniu 18 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000zł,
- 10) w dniu 18 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł,
- 11) w dniu 23 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 5 000 zł,
- 12) w dniu 24 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 3 000zł,
- 13) w dniu 25 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 19 221 zł,
- 14) w dniu 29 października 2013r. w Z. i Ł. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził B. A. do wydania pieniędzy w kwocie 21 710 zł,
- 15) w dniu 30 października 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić Z. A. do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,
- 16) w dniu 30 października 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,
- 17) w dniu 30 października 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził D. N. do wydania pieniędzy w kwocie 7 000 zł,
- 18) w dniu 31 października 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić A. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,
- 19) w dniu 31 października 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 14 000 zł,
- 20) w dniu 4 listopada 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. J. do wydania pieniędzy nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,
- 21) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 13 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

22) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie co najmniej 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

23) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził H. G. do wydania pieniędzy w kwocie 1 000zł,

24) w dniu 5 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł,

25) w dniu 6 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł,

26) w dniu 7 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł,

27) w dniu 7 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić J. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 100zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

28) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

29) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić S. G. do wydania pieniędzy w kwocie 40 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

30) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

31) w dniu 9 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (2) do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

32) w dniu 9 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził R. G. do wydania pieniędzy w kwocie 800 USD i 400 zł,

33) w dniu 12 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. G. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

34) w dniu 12 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

35) w dniu 12 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 1 000zł,

36) w dniu 13 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. G. do wydania pieniędzy w kwocie 5 000 zł,

37) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. S. do wydania pieniędzy nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

38) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. S. do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

39) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. S. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

40) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić H. K. do wydania pieniędzy w kwocie 20 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

41) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. B. do wydania pieniędzy kwocie 5 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie D. G. (1) przez funkcjonariuszy Policji,

42) w dniu 20 listopada 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. B. do wydania pieniędzy w kwocie 17 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji,

43) w dniu 20 listopada 2013r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji,

przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości i z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.,

VI. w okresie od 3 października 2013r. do 14 listopada 2013r. w K., K., P., P., Ł., Z., S. i B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem przekazów pieniężnych (...) kierowanych do Wielkiej Brytanii przekazał nieustalonym osobom pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 209 631 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu w tym samym miejscu i czasie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. A. (1), A. B. (1), K. B., P. B., E. C., B. B. (1), K. K., J. B. (1), J. A. (2), M. B. (1), B. A., D. N., J. B. (2), H. G., M. G. (1), M. G. (2), R. G., J. G. (2) i K. G., w wyniku czego udaremnione zostało stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia i wykrycie, a osiągnięta w ten sposób korzyść majątkowa była znaczna, to jest o czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

D. G. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w okresie od 3 października 2013r. do 14 listopada 2013r. w K., K., P., P., B. i B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa, której członkami byli także S. Z. (1), M. O., A. S. (1), inna ustalona osoba i inne nieustalone osoby, to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

VIII. w okresie od 3 października 2013r. do 14 listopada 2013r. w K., K., P., P., B. i B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z Inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, po nawiązaniu przez inną ustaloną osobę i inne nieustalone osoby kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, a następnie za funkcjonariusza Policji, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób, którym miały pożyczyć i przekazać pieniądze, w błąd co do faktu udzielenia w ten sposób pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, doprowadził i usiłował doprowadzić osoby fizyczne do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w łącznej kwocie 339 721 zł i 800 USD, a mianowicie:

1) w dniu 3 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 23 000 zł,

2) w dniu 4 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł oraz złotej biżuterii w postaci obrączki, pierścionka, sygnetu i zegarka o łącznej wartości 2 500 zł,

3) w dniu 5 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził A. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 2 000 zł,

4) w dniu 8 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził P. B. do wydania pieniędzy w kwocie 7 000 zł,

5) w dniu 18 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000zł,

6) w dniu 18 października 2013r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł,

7) w dniu 23 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 5 000 zł,

8) w dniu 24 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 3 000 zł,

9) w dniu 25 października 2013r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 19 221 zł,

10) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 13 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

11) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie co najmniej 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

12) w dniu 4 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził H. G. do wydania pieniędzy w kwocie 1 000zł,

13) w dniu 5 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł,

14) w dniu 6 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł,

15) w dniu 7 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł,

16) w dniu 7 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić J. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 100zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

17) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

18) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić S. G. do wydania pieniędzy w kwocie 40 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

19) w dniu 8 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

20) w dniu 9 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (2) do wydania pieniędzy nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

21) w dniu 9 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził R. G. do wydania pieniędzy w kwocie 800 USD i 400 zł,

22) w dniu 12 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. G. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

23) w dniu 12 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

24) w dniu 12 listopada 2013r. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 1 000zł,

25) w dniu 13 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. G. do wydania pieniędzy w kwocie 5 000 zł,

26) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. S. do wydania pieniędzy nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

27) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. S. do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

28) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. S. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

29) w dniu 14 listopada 2013r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. B. do wydania pieniędzy w kwocie 5 000zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości i z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w okresie od 3 października 2013r. do 14 listopada 2013r. w K., K., P., P. i B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem przekazów pieniężnych (...)kierowanych do Wielkiej Brytanii przekazał nieustalonym osobom pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 128 121 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu w tym samym miejscu i czasie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. A. (1), A. B. (1), P. B., K. K., J. B. (1), J. A. (2), M. B. (1), H. G., M. G. (1), M. G. (2), R. G., J. G. (2) i K. G., w wyniku czego udaremnione zostało stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia i wykrycie, to jest o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 września 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 73/15:

I. oskarżonego S. Z. (1) uznał za winnego:

1. w ramach zarzucanego mu czynu I - go tego, że w dniu 12 sierpnia 2013 r. w W., działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł nieustalanej osobie w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę J. R. w ten sposób, że zawarł z tą osobą porozumienie, iż odbierze pochodzące z przestępstwa pieniądze, po czym odebrał przesłaną przekazem pocztowym kwotę 2500 zł, która stanowiła wyłudzone przez ww. nieustaloną osobę od J. R. mienie - poprzez nawiązanie z nim kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka jego rodziny, jak też wprowadzeniu go w błąd co do tożsamości osoby, której miał pożyczyć i przekazać pieniądze oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., oraz

2. w ramach zarzucanego mu czynu II - go tego, że w dniu 23 sierpnia 2013 r. w W., działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł nieustalanej osobie w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę J. C. w ten sposób, że zawarł z tą osobą porozumienie, iż odbierze pochodzące z przestępstwa pieniądze, po czym odebrał przesłaną przekazem pocztowym kwotę 5000 zł, która stanowiła wyłudzone przez ww. osobę od J. C. mienie - poprzez nawiązanie z nią kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka jej rodziny, jak też wprowadzeniu jej w błąd co do tożsamości osoby, której miała pożyczyć i przekazać pieniądze oraz co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, co spowodowało u niej szkodę w łącznej wysokości 5 064 zł to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k.

i za oba te czyny na podstawie art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

3. w ramach zarzucanego mu czynu III - go tego, że w dniu 18 września 2013 r. w mieszkaniu numer (...) bloku przy ul. (...) w G. dokonał rozboju na osobie R. A. (1) w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - poprzez nawiązanie z nim przez nieustaloną osobę kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka jego rodziny oraz wprowadzeniu w błąd R. A. (1) co do tożsamości osoby, której miał on pożyczyć i przekazać pieniądze, jak też co do zamiaru zwrotu przekazanej sumy, czym usiłował skłonić go do wydania pieniędzy w kwocie 7000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego sprzeciw, wobec czego, by wejść w ich posiadanie użył wobec R. A. (1) przemocy polegającej na odepchnięciu go rękoma celem dostania się do położonej za nim na stole

gotówki, po czym zabrał wymienione pieniądze działając w ten sposób na szkodę U. A. i R. A. (1) to jest czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

4. w ramach zarzucanego mu czynu IV - go tego, że w okresie od dnia 3 października 2013 r. do dnia 20 listopada 2013 r. w K., K., K., P., Ł., Z., S., B. i B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa oszustwa, której członkami byli także M. O., D. G. (1), A. S. (1) i co najmniej pięcioro innych ustalonych oraz czworo innych nieustalonych osób, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

5. w ramach zarzucanych mu czynów V - go i VI - go tego, że w okresie od 3 października 2013 r. do 20 listopada 2013 r. w K., K., P., P., Ł., Z., S., B. i B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, D. G. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, dopuścił się przestępstwa oszustwa w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną ustaloną osobę i inne nieustalone osoby kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, a następnie za funkcjonariusza Policji, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób, którym zgodzili się pożyczyć pieniądze i inne kosztowności, zamiaru ich zwrotu, jak też poprzez wprowadzenie w błąd co do udzielenia w ten sposób pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw, doprowadził i usiłował doprowadzić osoby fizyczne do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w łącznej kwocie około 552 831 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, a mianowicie:

1) w dniu 3 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 23 000 zł,

2) w dniu 4 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł oraz złotej biżuterii w postaci obrączki, pierścionka, sygnetu i zegarka o łącznej wartości około 2500 zł,

3) w dniu 5 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził A. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 2000 zł,

4) w dniu 7 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. B. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł,

5) w dniu 8 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził P. B. do wydania pieniędzy w łącznej kwocie 7000 zł,

6) w dniu 9 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził E. C. do wydania pieniędzy w kwocie 3000 zł,

7) w dniu 16 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził B. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 5800 zł czym działał na szkodę B. B. (1) i M. B. (3),

8) w dniu 16 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić C. B. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

9) w dniu 18 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, czym spowodował u niej szkodę w łącznej wysokości 18 987,34 zł,

10) w dniu 18 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł,

11) w dniu 23 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 5000 zł, czym działał na szkodę J. A. (2) i R. A. (2),

12) w dniu 24 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 3500 zł,

13) w dniu 25 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 19 221 zł,

14) w dniu 29 października 2013 r. w Z. i Ł. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził B. A. do wydania pieniędzy w kwocie 21 710 zł,

15) w dniu 30 października 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić Z. A. do wydania pieniędzy w kwocie 17 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

16) w dniu 30 października 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

17) w dniu 30 października 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził D. N. do wydania pieniędzy w kwocie 7000 zł,

18) w dniu 31 października 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić A. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

19) w dniu 31 października 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 14 000 zł,

20) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 13 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

21) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

22) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził H. G. do wydania pieniędzy w kwocie 1000 zł,

23) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (1) do wydania pieniędzy w łącznej kwocie 30 000 zł,

24) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł,

25) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1), A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł,

26) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić J. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 100 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa

27) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

28) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić S. G. do wydania pieniędzy w kwocie 40 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

29) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

30) w dniu 12 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. G. do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa

31) w dniu 12 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

32) w dniu 12 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 1000 zł,

33) w dniu 13 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. G. do wydania pieniędzy w kwocie 5000 zł,

34) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. S. do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

35) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. S. do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

36) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. S. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

37) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić H. K. do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

38) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O., D. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. B. do wydania pieniędzy kwocie 5000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa i zatrzymanie D. G. (1) przez funkcjonariuszy Policji,

39) w dniu 20 listopada 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. B. do wydania pieniędzy w kwocie 17 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji,

40) w dniu 20 listopada 2013 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji,

po czym w ramach ww. zorganizowanej grupy przestępczej i wprzód ustalonego planu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, D. G. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem przekazów pieniężnych (...)kierowanych do Wielkiej Brytanii przekazał nieustalonym osobom pieniądze w łącznej kwocie około 194 464 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. A. (1), A. B. (1), K. B., P. B., E. C., B. i M. B. (3), K. K., J. B. (1), M. B. (1), B. A., D. N., J. B. (2), M. G. (1), M. G. (2) i K. G., w wyniku czego udaremnione zostało stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia i wykrycie, a mianowicie:

- 1) w dniu 3 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 17 600 zł wyłudzoną od J. A. (1),
- 2) w dniu 4 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 8100 zł wyłudzoną od J. A. (1),
- 3) w dniu 5 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 1390 zł wyłudzoną od A. B. (1),
- 4) w dniu 7 października 2013 r. w K. przesłał kwotę około 24 000 zł wyłudzoną od K. B.
- 5) w dniu 8 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 5227 zł wyłudzoną od P. B.,
- 6) w dniu 9 października 2013 r. w K. przesłał kwotę około 2400 zł wyłudzoną od E. C.,
- 7) w dniu 16 października 2013 r. w K. przesłał kwotę około 4600 zł wyłudzoną od B. i M. B. (3),
- 8) w dniu 18 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 11 400 zł wyłudzoną od K. K.,
- 9) w dniu 18 października 2013 r. w K. przesłał kwotę około 8000 zł wyłudzoną od J. B. (1),
- 10) w dniach 24 i 25 października 2013 r. w Ł. przesłał kwotę około 18 000 zł wyłudzoną od M. B. (1),
- 11) w dniu 29 października 2013 r. w Ł. przesłał kwotę około 17 000 zł wyłudzoną od B. A.,
- 12) w dniu 30 października 2013 r. w W. przesłał kwotę około 5600 zł wyłudzoną od D. N.,
- 13) w dniu 31 października 2013 r. w W. przesłał kwotę około 11 200 zł wyłudzoną od J. B. (2),
- 14) w dniu 5 listopada 2013 r. w W. przesłał kwotę około 24 000 zł wyłudzoną od M. G. (1),
- 15) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę 7947 zł wyłudzoną od M. G. (2),
- 16) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę około 24 000 zł wyłudzoną od M. G. (2),
- 17) w dniu 13 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę około 4000 zł wyłudzoną od K. G.

to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego:

1. w ramach zarzucanego mu czynu VII - go tego, że w okresie od dnia 3 października 2013 r. do dnia 14 listopada 2013 r. w K., K., P., P., B. i B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa oszustwa, której członkami byli także M. O., S. Z. (1), A. S. (1) i co najmniej pięcioro innych ustalonych oraz co najmniej czworo innych nieustalonych osób to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. w ramach zarzucanych mu czynów VIII - go i IX - go tego, że w okresie od 3 października 2013 r. do 14 listopada 2013 r. w K., K., P., P., B. i B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, dopuścił się przestępstwa oszustwa w ten sposób, że po nawiązaniu przez inną ustaloną osobę i inne nieustalone osoby kontaktu telefonicznego i podaniu się za członka rodziny, a następnie za funkcjonariusza Policji, poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób, którym zgodzili się pożyczyć pieniądze i inne kosztowności, zamiaru ich zwrotu, jak też poprzez wprowadzenie w błąd co do udzielenia w ten sposób pomocy organom ścigania w ujęciu sprawców oszustw doprowadził i usiłował doprowadzić osoby fizyczne do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy i kosztowności w łącznej kwocie około 279 145 zł tj. 276 721 zł i 800 USD, co stanowi mienie znacznej wartości, a mianowicie:

1) w dniu 3 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 23 000 zł,

2) w dniu 4 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł oraz złotej biżuterii w postaci obrączki, pierścionka, sygnetu i zegarka o łącznej wartości około 2500 zł,

3) w dniu 5 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził A. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 2000 zł,

4) w dniu 8 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził P. B. do wydania pieniędzy w łącznej kwocie 7000 zł,

5) w dniu 18 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził K. K. do wydania pieniędzy w kwocie 15 000 zł, czym spowodował u niej szkodę w łącznej wysokości 18 987, 34 zł.

6) w dniu 18 października 2013 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł,

7) w dniu 23 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził J. A. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 5000 zł, czym działał na szkodę J. A. (2) i R. A. (2),

8) w dniu 24 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 3500 zł,

9) w dniu 25 października 2013 r. w P. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. B. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 19 221 zł,

10) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. B. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 13 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

11) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić M. A. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

12) w dniu 4 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził H. G. do wydania pieniędzy w kwocie 1000 zł,

13) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (1) do wydania pieniędzy w łącznej kwocie 30 000 zł,

14) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł,

15) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził M. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 30 000 zł,

16) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić J. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 10 100 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa

17) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić D. G. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 10 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

18) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić S. G. do wydania pieniędzy w kwocie 40 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

19) w dniu 8 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (1) do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa,

20) w dniu 9 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić W. G. (2) do wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzoną zamiaru oszustwa,

21) w dniu 9 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami doprowadził R. G. do wydania pieniędzy w kwocie 800 USD i 400 zł,

22) w dniu 14 listopada 2013 r. w B. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić E. B. do wydania pieniędzy w kwocie 5000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie przez pokrzywdzonego zamiaru oszustwa i zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji

po czym w ramach ww. zorganizowanej grupy przestępczej w wykonaniu z góry ustalonego powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, S. Z. (1), M. O. i innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem przekazów pieniężnych (...) kierowanych do Wielkiej Brytanii przekazał nieustalonym osobom pieniądze w łącznej kwocie około 127 914 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. A. (1), A. B. (1), P. B., K. K., J. B. (1), M. B. (1), M. G. (1), M. G. (2) i R. G., w wyniku czego udaremnione zostało stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia i wykrycie, a mianowicie

- 1) w dniu 3 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 17 600 zł wyłudzoną od J. A. (1),
- 2) w dniu 4 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 8100 zł wyłudzoną od J. A. (1),
- 3) w dniu 5 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 1390 zł wyłudzoną od A. B. (1),
- 4) w dniu 8 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 5227 zł wyłudzoną od P. B.,
- 5) w dniu 18 października 2013 r. w K. przesłał kwotę 11 400 zł wyłudzoną od K. K.,
- 6) w dniu 18 października 2013 r. w K. przesłał kwotę około 8000 zł wyłudzoną od J. B. (1),
- 7) w dniach 24 i 25 października 2013 r. w Ł. przesłał wyłudzoną od M. B. (1) kwotę około 18 000 zł
- 8) w dniu 5 listopada 2013 r. w W. przesłał kwotę około 24 000 zł wyłudzoną od M. G. (1),
- 9) w dniu 5 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę 7947 zł wyłudzoną od M. G. (2),
- 10) w dniu 7 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę około 24 000 zł wyłudzoną od M. G. (2),
- 11) w dniu 9 listopada 2013 r. w B. przesłał kwotę około 2250 zł wyłudzoną od R. G.

to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zb. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. Z. (1) łączną karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności

IV. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. G. (1) łączną karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych łącznych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności:

1. S. Z. (1) – od dnia 20 listopada 2013 r. do dnia 6 listopada 2014 r.
2. D. G. (1) – od dnia 14 listopada 2013 r. do dnia 6 listopada 2014 r.

VI. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę:

1. przez J. Z. i D. G. (1) solidarnie na rzecz:

- a) J. A. (1) - kwoty 35 500 (trzydziestu pięciu tysięcy pięciuset) złotych,

- b) A. B. (1) - kwoty 2000 (dwóch tysięcy) złotych,
  - c) T. B. - kwoty 7000 (siedmiu tysięcy) złotych,
  - d) K. K. - kwoty 18 987,34 złotych (osiemnastu tysięcy dziewięciuset osiemdziesięciu siedmiu złotych 34/100),
  - e) A. B. (3) - kwoty 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych,
  - d) J. A. (2) i R. A. (2) - kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych,
  - e) M. B. (1) - kwoty 22 721 (dwudziestu dwóch tysięcy siedmiuset dwudziestu jeden) złotych,
  - f) H. G. - kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych,
  - g) M. G. (1) – kwoty 30 000 (trzydziestu tysięcy) złotych,
  - h) M. G. (2) - kwoty 40 000 (czterdziestu tysięcy) złotych,
2. przez S. Z. (1) na rzecz:

- a) J. R. – kwoty 2500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych,
- b) J. C. - kwoty (...) (pięciu tysięcy sześćdziesięciu czterech) złotych,
- c) R. A. (1) i U. A. - kwoty 7 000 (siedmiu tysięcy) złotych
- d) K. B. – kwoty 30 000 (trzydziestu tysięcy) złotych
- e) E. C. – kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych
- f) B. B. (1) i M. B. (3) – kwoty 5 800 (pięciu tysięcy ośmiuset) złotych,
- g) B. A. - kwoty 21 710 (dwudziestu jeden tysięcy siedmiuset dziesięciu) złotych,
- h) D. N.- kwoty 7000 (siedmiu tysięcy) złotych,
- i) B. P. - kwoty 14 000 (czternastu tysięcy) złotych,
- j) J. G. (2) - kwoty 1000 (jednego tysiąca) zł
- k) K. G. - kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych,

3. przez D. G. (1) na rzecz R. G. kwoty 400 (czterystu) złotych i 800 (ośmiuset) USD,

VII. zasądził od oskarżonych S. Z. (1) i D. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G. (2) tytułem zwrotu poniesionych wydatków kwoty po 1020 zł.

VIII. zasądził od Skarbu Państwa za udzieloną z urzędu pomoc prawną opłaty na rzecz:

- 1. adw. E. S. (2)– kwotę 3099,60 zł, w tym podatek VAT w kwocie 579, 60 zł
- 2. adw. U. W. – kwotę 2952 zł, w tym podatek VAT w kwocie 552 zł
- 3. adw. J. L. – kwotę 2952 zł, w tym podatek VAT w kwocie 552 zł
- 4. adw. A. M. – kwotę 738 zł, w tym podatek VAT w kwocie 138 zł.

5. adw. A. S. (2) – kwotę 369 zł, w tym podatek VAT w kwocie 69 zł

IX. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Obrońca S. Z. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości. Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. i art. 437 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

I. w zakresie wszystkich zarzuconych oskarżonemu czynów:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i uwzględnianie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, w szczególności mianowicie poprzez:

a) danie wiary w sposób wybiórczy wyjaśnieniom oskarżonego i współoskarżonego D. G. (1) wyłącznie w zakresie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnej odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego i współoskarżonego D. G. (1) przemawiającym na korzyść oskarżonego, w szczególności poprzez uznanie, iż wyjaśnienia oskarżonego przemawiające na jego korzyść stanowią wyłącznie przyjętą linię obrony oskarżonego zmierzającą do umniejszenia odpowiedzialności karnej,

b) bezkrytyczne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonych, w sytuacji gdy do zeznań pokrzywdzonych należy podchodzić z wyjątkową ostrożnością, z uwagi na wiek pokrzywdzonych, stan zdrowia i łączące się z nimi ograniczenia natury fizycznej pokrzywdzonych,

a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, skutkujących przypisaniem winy oskarżonemu w zakresie zarzuconych mu czynów.

Ponadto zarzucił:

II. w zakresie czynu I:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł nieustalonej osobie w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę J. R., w sytuacji gdy zgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w działaniu oskarżonego brak było zamiaru bezpośredniego dokonania oszustwa w formie stadialnej pomocnictwa, z uwagi iż oskarżony był przeświadczony, iż odbierając pieniądze wyświadczał koleżeńską przysługę znajomemu z osiedla, zaś przed wyświadczeniem przysługi honorarium za jej wykonanie nie było ustalone

III. w zakresie czynu II:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł nieustalonej osobie w popełnieniu przestępstwa oszustwa na szkodę J. C., w sytuacji gdy zgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w działaniu oskarżonego brak było zamiaru bezpośredniego dokonania oszustwa w formie stadialnej pomocnictwa, z uwagi iż oskarżony był przeświadczony, iż odebrane pieniądze pochodzą z rozliczeń z działalności gospodarczej znajomego z osiedla,

IV. w zakresie czynu III:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 §1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zakwalifikowanie zarzuconego w pkt. III czynu oskarżonemu jako przestępstwa rozboju w zb. z usiłowaniem oszustwa, w sytuacji gdy stan faktyczny ustalony przez Sąd nie pozwala na dokonanie takiej kwalifikacji prawnej czynu – działanie oskarżonego poprzez zdecydowane minięcie pokrzywdzonego R. A. (1) w korytarzu jego mieszkania nie wypełnia znamion rozboju,

V. w zakresie czynu IV:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż:

a) oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i stanowił tzw. „prawą rękę” kierującego zorganizowaną grupą przestępczą, w sytuacji gdy oskarżony swoją świadomością nie obejmował takiego zachowania, na co sam oskarżony wielokrotnie wskazywał w swoich wyjaśnieniach; nadto oskarżony ze strachu o siebie i najbliższych wykonywał polecenia K. M. polegające wyłącznie na odbieraniu pieniędzy, bądź asystowaniu D. G. (1) i M. O.; oskarżony nie wiedział, że może być jakiejś zorganizowanej częścią grupy;

b) oskarżony stanowił „prawą rękę” kierującego zorganizowaną grupą przestępczą,

VI. w zakresie czynu V i VI:

1. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.) poprzez błędne zastosowanie polegające na orzeczeniu środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonych J. Z. i D. G. (1) solidarnie na rzecz K. K. kwoty 18.987,34 złotych, obejmującej wysokość udzielonej ww. pożyczki wraz z kosztami jej obsługi i odsetkami, w sytuacji gdy obowiązek ten winien być ograniczony do rozmiaru rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż:

a) oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy oskarżony nie otrzymywał pieniędzy za wszystkie działania, otrzymywanie pieniędzy nie miało regularnego charakteru, zaś wysokość kwot była różna,

b) oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 299 § 1 kk, w sytuacji gdy brak jest dowodów wskazujących na umyślność w działaniu oskarżonego, zaś przestępstwo z art. 299 §1 k.k. w swojej istocie nie może być popełnione nieumyślnie,

VII. rażąco niewspółmierność kary poprzez:

1. orzeczenie rażąco niewspółmiernych kar jednostkowych za poszczególne czyny wskutek przecenienia okoliczności obciążających oskarżonego, a dotyczących okoliczności popełnienia zarzucanych mu zachowań w ramach czynu ciągłego, w sytuacji gdy wiek oskarżonego w chwili czynu, sytuacja życiowa i stan majątkowy, a także postawa oskarżonego w toku postępowania przemawiają za orzeczeniem kar w niższym wymiarze,

2. orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, w sytuacji gdy okoliczności sprawy i postawa oskarżonego przemawiają za orzeczeniem kary łącznej w niższym wymiarze - z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, a cele postępowania karnego z uwzględnieniem prewencji szczególnej i generalnej, zostaną osiągnięte.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. Z. (1) zarzucanych mu czynów, zaś z daleko posuniętej ostrożności procesowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie czynu III z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 k.k., orzeczenie wobec oskarżonego kar za poszczególne czyny w niższym wymiarze, a następnie orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji i zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Również obrońca oskarżonego D. G. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości i powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

I. Obrazę przepisów prawa materialnego to jest art. 258 §1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony D. G. w okresie od dnia 3 października 2013 r. do dnia 14 listopada 2013 r. w K., K., P., P., B. i B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa oszustwa, której członkami byli także M. O., S. Z. (1), A. S. (1) i co najmniej pięć innych ustalonych oraz co najmniej czworo innych nieustalonych osób, w sytuacji gdy o ile w sprawie dał się wyodrębnić ośrodek decyzyjny, którym był niejaki K. M., a także pewną koordynację działań (m.in. wskazywanie przez K. M. miejsc gdzie oskarżeni mieli odbierać pieniądze od poszkodowanych, a także jak i komu mieli je następnie przekazywać) oraz pewien podział zadań i funkcji to sąd winien ocenić to jako zwykłe współsprawstwo, gdyż brak było tutaj znamion niezbędnych dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. to jest trwałości, hermetyczności, zabezpieczenia grupy, hierarchicznego podporządkowania, posłuszeństwa i poczucia przynależności członków do tej grupy, a także niezbędnego socjologiczno-psychologicznego powiązania jej członków.

II. Obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.:

- poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji zasad swobodnej oceny dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, przede wszystkim tych przemawiających na korzyść oskarżonego i przyjęcie, iż oskarżony D. G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa oszustwa, której członkami byli także M. O., S. Z. (1), A. S. (1) i co najmniej pięć innych ustalonych osób oraz co najmniej czworo innych nieustalonych osób podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwalał na takie przyjęcie, bowiem o ile w sprawie dał się wyodrębnić ośrodek decyzyjny, którym był niejaki K. M., a także pewną koordynację działań (m.in. wskazywanie przez K. M. miejsc gdzie oskarżeni mieli odbierać pieniądze od poszkodowanych, a także jak i komu mieli je następnie przekazywać) oraz pewien podział zadań i funkcji to sąd winien ocenić to jako zwykłe współsprawstwo, gdyż brak było tutaj znamion niezbędnych dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. to jest trwałości, hermetyczności, zabezpieczenia grupy, hierarchicznego podporządkowania, posłuszeństwa i poczucia przynależności członków do tej grupy, a także niezbędnego socjologiczno-psychologicznego powiązania jej członków.

- poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji zasad swobodnej oceny dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, przede wszystkim tych przemawiających na korzyść oskarżonego i oparcie wyroku jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego, a polegające na zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonych D. G. i S. Z., którzy zaprzeczyli temu, iż brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co ewidentnie świadczy o tym, że nie mieli oni świadomości istnienia takiej grupy przestępczej, a taka świadomość po stronie oskarżonego istnienia zorganizowanej grupy oraz udziału w niej jest niezbędnym warunkiem przypisania mu tego przestępstwa.

- poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji zasad swobodnej oceny dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, przede wszystkim tych przemawiających na korzyść oskarżonego, a polegające na przyjęciu, że przebywanie oskarżonego D. G. w tym samym mieście, w którym mieszkali pokrzywdzeni W. B. (2), M. A. (2), J. G. (1), D. G. (2), S. G., W. G. (1) i W. G. (2) w czasie którym K. M. i inny nieustalony mężczyzna dzwonił do tych osób próbując nakłonić ich do wydania pieniędzy świadczy również o sprawstwie oskarżonego D. G. w tym zakresie, w sytuacji gdy do przypisania D. G. usiłowania popełnienia tych czynów, nie wystarczy wykazanie samego zamiaru jego popełnienia - konieczne jest udowodnienie, że podjął on działania w celu ich zrealizowania, a zgromadzony i ujawniony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony D. G. nie miał w ogóle wiedzy o próbach wyłudzenia pieniędzy od wyżej wymienionych pokrzywdzonych przez dzwoniących do nich K. M. i innego nieustalonego mężczyznę i nie podjął on żadnych kroków w celu zrealizowania zainicjowanych przez nich przestępczych działań.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że oskarżony D. G. usiłował dokonać przestępstwa oszustwa na szkodę W. B. (2), M. A. (2), J. G. (1), D. G. (2), S. G., W. G. (1) i W. G. (2) - podczas, gdy zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw, bowiem oskarżony D. G. nie miał w ogóle wiedzy o próbach wyłudzenia pieniędzy od wyżej wymienionych pokrzywdzonych przez dzwoniących do nich K. M. i innego nieustalonego mężczyznę i nie podjął on żadnych kroków w celu zrealizowania zainicjowanych przez nich przestępczych działań.

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że oskarżony D. G. dokonał przestępstwa oszustwa na szkodę J. B. (1) i K. K. podczas, gdy zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw, gdyż z wyjaśnień oskarżonych D. G. i S. Z. wynika, iż D. G. nie brał udziału w przestępstwie oszustwa na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych i nie odbierał pieniędzy od żadnej z tych osób.

Obrońca D. G. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. G. (1) od przypisanego mu w wyroku w pkt II ppkt 1 (zarzuconego mu w pkt VII a/o) czynu z art. 258 §1 k.k., to jest udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu D. G. (1) w pkt II ppkt. 2 wyroku (zarzuconego mu w pkt VIII i IX a/o) zachowań wobec J. B. (1), K. K., W. B. (2), M. A. (2), J. G. (1), D. G. (2), S. G., W. G. (1) i W. G. (2), a także wyeliminowanie stwierdzenia, iż czynów dokonał działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wymierzenie oskarżonemu D. G. kary znacznie łagodniejszej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obydwie apelacje nie są zasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionych w obu apelacjach zarzutów dotyczących przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżeni byli członkami grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa.

Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy oskarżonego S. Z. (1), że nie wiedział, że może być on „częścią” jakiejś zorganizowanej grupy. Z poczynionych w sposób prawidłowy ustaleń Sądu Okręgowego, opartych w szczególności na wyjaśnieniach S. Z. (1) oraz D. G. (1), wynika, że obydwaj oskarżeni otrzymywali polecenia od K. M.. Mężczyzna ten wydawał polecenia również innym osobom odbierającym pieniądze od pokrzywdzonych. Przez cały okres działalności przestępczej oskarżonych obowiązywał ustalony system podziału zysków i przekazywania pieniędzy przywódcy grupy. Sąd pierwszej instancji słusznie zwrócił uwagę na ściśle określony podział ról w grupie polegający głównie na tym, że obydwaj oskarżeni wraz z M. O. i później z A. S. odbierali od pokrzywdzonych pieniądze, a K. M. z nieustalonym mężczyzną nakłaniali do przekazywania pieniędzy, zaś jeszcze inna osoba zajmowała się rozliczeniami. S. Z. (1) miał też świadomość, że w skład tej grupy wchodzi też inne znane mu osobiście osoby: B. B. (2), A. S. (3), P. Ż., K. C. i K. S.. Taką wiedzę posiadał też D. G. (1), co wynika jednoznacznie z jego wyjaśnień.

Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że oskarżeni wraz z innymi osobami tworzyli stałą strukturę, niezbędną do popełnienia przestępstw oszustw („na wnuczka”, „na siostrzeńca” lub „na policjanta”). Pamiętać należy, że do przypisania przestępstwa z art. 258 §1 k.k. nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie. Oskarżeni mieli świadomość i jednocześnie zdawali sobie sprawę, że stałe zajmowanie się tym procederem wymaga skoordynowanego sposobu działania.

Obrońca D. G. (1) w swojej apelacji zresztą przyznał, że sposób działania oskarżonych i współdziałających z nimi osób był z pewnością zorganizowany. Przyznał też, że w niniejszej sprawie dało się wyodrębnić ośrodek decyzyjny, którym był K. M., a także pewną koordynację działań (między innymi wskazywanie przez K. M. miejsc, gdzie oskarżeni mieli odbierać pieniądze od pokrzywdzonych, a także jak i komu mieli następnie je przekazywać) oraz podział zadań i funkcji. Nie można jednak zgodzić się z obrońcą, że grupie tej brakowało trwałości, hermetyczności i hierarchicznego podporządkowania. Jeszcze raz należy podkreślić, że polecenia były wydawane, co wynika z wyjaśnień obu oskarżonych, przez K. M. i to on stał na czele tej grupy.

Nie jest prawdą, co podniósł w apelacji obrońca oskarżonego D. G. (1), że K. M. nie wpływał na postępowanie oskarżonych, że mogli oni samodzielnie decydować, czy chcą brać udział w tym procederze i kiedy, że nie miał on wpływu na kontynuację podejmowanych przez nich działań i tym samym nie decydował o funkcjonowaniu i kształcie grupy oraz działalności tworzących grupę osób. Takie twierdzenia są rażąco sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego S.

Z. (1). Wyjaśnił on między innymi (k. 1.125), że chciał się wycofać, ale „szef” zaczął mu grozić, aby „dokończył robotę”, gdyż on wie, gdzie on mieszka i wie, że ma dzieci. Podał też, że gdy chciał się wycofać z tego procederu, zadzwonił do niego „szef” i kazał mu wyjść z domu. Kiedy postąpił zgodnie z poleceniem, spotkał dwóch nieznanych mu mężczyzn, którzy powiedzieli mu, że dalej ma pracować dla „szefa”, gdyż w przeciwnym razie będą z nim lub z jego konkubiną, czy też dziećmi „inaczej rozmawiać”. S. Z. (1) wyjaśnił też, że dla „szefa” mogły pracować jeszcze jakieś inne „ekipy”, z którymi nie miał kontaktu.

Z kolei oskarżony D. G. (1) w jednych ze swoich wyjaśnień (k. 403 – 405) kategorycznie stwierdził, że „dobrze wiedział, iż jest członkiem grupy wyłudniającej pieniądze od starszych osób”. Stwierdził on jednocześnie, że nie miał świadomości, że ta grupa jest tak liczna i część jej członków przebywa na terenie Wielkiej Brytanii.

Wszystkie przestępcze działania oskarżonych były rozciągnięte w czasie, co nadaje im cechy trwałości. Były one też prowadzone zgodnie z ustalonym podziałem zadań i nakierowane na wspólne osiąganie z góry założonego stałego dochodu. Dla przypisania przestępstwa z art. 258 §1 k.k. nie jest konieczne ustalenie, że stopień zorganizowania przestępczej działalności był bardzo wysoki. Warto przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 listopada 2013 r. (II KK 170/13, Prok. i Pr. 2014 r., z. 2, poz. 25), że do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarcza zatem nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu. Nawet najmniejszy stopień zorganizowania przestępczej działalności, między innymi bez stałych ról biorących w niej udział osób, nie wyklucza istnienia zorganizowanej grupy przestępczej.

W każdym razie całokształt wskazanych wyżej okoliczności świadczy, iż działalność przestępcza S. Z. (1) i D. G. (1) odbywała się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Wskazuje na to system wzajemnych powiązań organizacyjnych, stała struktura, skoordynowany i zaplanowany sposób działania, trwałość, podział zadań, nakierowanie na wspólne osiąganie z góry założonego stałego dochodu. Każdy z nich musiał mieć świadomość przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, jeżeli weźmie się pod uwagę przydzieloną rolę i zadania, jak również powiązania socjologiczno - towarzyskie.

Oczywiste jest, że branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej może być popełnione wyłącznie z winy umyślnej. Należy jednakże jednocześnie pamiętać, że to przestępstwo może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 stycznia 2006 roku, II AKA 394/05, Legalis). Istnienie zorganizowanej grupy przestępczej jest faktem i nie jest uzależnione od deklarowanych przez jej członków, jak też osobę tę grupę zakładającą lub nią kierującą, odczuć i przekonań. Nie ma żadnych wątpliwości, że obaj oskarżeni wspólnie z innymi osobami tworzyli grupę, o której mowa w art. 258 §1 k.k. Z ich wyjaśnień, chociaż nie zostało to dosłownie wyartykułowane, wynika jednoznacznie, że mieli świadomość istnienia i uczestniczenia w takiej grupie. Wykonywali polecenia jej szefa, akceptowali jej przestępcze cele i angażowali się w ich realizację, wypełniając wyznaczone im w ramach grupy role.

Wbrew zarzutowi obrońcy Sąd pierwszej instancji nie popełnił też żadnego błędu ustalając, że S. Z. (1) stanowił „prawą rękę” kierującego zorganizowaną grupą przestępczą. Wynika to jednoznacznie z wyjaśnień D. G. (1). Podał on między innymi (k. 403 odwr.): „W tej naszej grupie to Ślepy był głównodowodzącym, on panował nad wszystkim i to z nim dogadywał się ten gość, który dzwonił z nieznanego numeru”.

Sąd Okręgowy prawidłowo też ustalił, że S. Z. (1) nie tylko działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ale też uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. Tego ustalenia bynajmniej nie podważa to, że zdarzały się sytuacje, w których nie otrzymywał on pieniędzy za udział w oszustwie. Zupełnie zaś niezrozumiałą jest argument obrońcy, że przeciwko ustaleniu o uczynieniu sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu przemawia fakt, że oskarżony z tytułu udziału w oszustwach otrzymywał różne kwoty. Oczywiście absurdalna jest teza, wynikająca z apelacji obrońcy, że o stałym źródle dochodu, o którym jest mowa w art. 65 §1 k.k., można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca z popełnienia przestępstwa za każdym razem uzyskuje korzyść w takiej samej kwocie. Podkreślić należy, że obydwaj oskarżeni w okresie objętym aktem oskarżenia zajmowali się głównie popełnianiem

przestępstwa oszustwa. Kierowali się wyłącznie chęcią osiągnięcia korzyści majątkowych. Było to nie tylko ich stałe, ale też jedyne źródło dochodu.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego S. Z. (1), że Sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 4 i 7 k.p.k. dokonał oceny wyjaśnień D. G. (1). Nie wiadomo w ogóle dlaczego, obrońca uzasadniając ten zarzut podniósł, że „nie można stracić z pola widzenia, iż oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów”. Takie stwierdzenie jest ewidentnie sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonych. Każdy z nich był kilkakrotnie przesłuchiwany w tej sprawie i nigdy nie było tak, żeby któryś z nich w ogóle nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jeżeli chodzi o zarzut związany z dokonaniem szeregu oszustw, to oskarżeni nie przyznawali się w szczególności do uczestniczenia w tych zdarzeniach, kiedy nie doszło do odbierania pieniędzy od osób, których chciano oszukać. W tej części nie ma pomiędzy wyjaśnieniami S. Z. (1) i D. G. (1) żadnych sprzeczności.

Podnieść należy, że wcale nie jest tak, jak najwyraźniej sugeruje obrońca, że Sąd Okręgowy niejako z góry przyjął, że wyjaśnienia oskarżonych zasługują na wiarę tylko w tym zakresie, w jakim przyznają się do winy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zostało szczegółowo wyświetlone, z powołaniem się na inne dowody, dlaczego pewnym fragmentom wyjaśnień oskarżonych nie dano wiary. Jednocześnie, wbrew twierdzeniom obrońcy S. Z. (1), nie było żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonych na tej podstawie, że większość z nich to osoby w podeszłym wieku i schorowane. Przede wszystkim relacje pokrzywdzonych w znaczącej mierze znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych. Pokrzywdzeni nigdy wcześniej nie znali oskarżonych i tym samym nie mieli żadnych powodów, aby tendencyjnie zeznawać na ich niekorzyść. Ich zeznania są logiczne, wewnątrznie niesprzeczne i znajdują też potwierdzenie w zeznaniach młodszych świadków oraz w dowodach bezosobowych. Słusznie też Sąd Okręgowy, dokonując oceny zeznań pokrzywdzonych, wskazał, że popełnione na ich szkodę oszustwa wiązały się dla nich z niezwykle traumą, gdyż oskarżeni niejednokrotnie pozbawiali ich oszczędności życia, zmuszając do zaciągania pożyczek, a to oznacza, że te przykre zdarzenia pozostawiły w ich psychice trwałe ślady. Tym samym nie można mieć wątpliwości, że pomimo podeszłego wieku dokładnie zapamiętali przebieg tych zdarzeń. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do twierdzenia, że pokrzywdzeni składając zeznania, wypełniali nieświadomie luki pamięciowe zaczerpniętymi z fantazji danymi. Podkreślić też należy, że obrońca S. Z. (1) w sposób niezwykle ogólnikowy odniósł się zarówno do wyjaśnień oskarżonych, jak i zeznań pokrzywdzonych. W ogóle nie wskazał konkretnie, których pokrzywdzonych zeznania i w jakich fragmentach budzą zastrzeżenia co do wiarygodności i nie wyjaśnił, dlaczego jego zdaniem ułomność fizyczna konkretnego pokrzywdzonego mogła mieć wpływ na zdolność zapamiętywania i odtwarzania faktów. Bez takiego konkretnego odniesienia się do poszczególnych zeznań zastrzeżenia autora apelacji odnośnie zeznań pokrzywdzonych jawią się jako zupełnie gołosłowne.

Żadną miarą nie można też uznać, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przypisując S. Z. (1) popełnienie przestępstw na szkodę J. R. oraz J. C..

W gruncie rzeczy nawet wyjaśnienia oskarżonego wskazują, że doskonale on wiedział, że odebrane przez niego w urzędzie pocztowym pieniądze pochodziły z przestępstwa oszustwa. Składając wyjaśnienia w dniu 17 grudnia 2013 roku (k. 693 – 697) podał między innymi, że jeżeli chodzi o odbieranie pieniędzy tzw. przelewem błyskawicznym Poczty Polskiej, to dokonał odbioru tych pieniędzy w połowie sierpnia 2013 roku. Takie zlecenie otrzymał i wykonał na prośbę mężczyzny, na którego w W. mówili (...). Oskarżony stwierdził też, że wie, iż ten (...) niejednym razem „robił” przekaz taką metodą i że współpracuje on ze (...), że tworzy on odłam grupy (...). W kontekście takich wyjaśnień twierdzenia obrońcy, że S. Z. (1) mógł być przekonany, iż pieniądze te pochodzą z rozliczeń z działalności gospodarczej wręcz rażą swoją naiwnością.

To zaś, że S. Z. (1) współdziałał w dokonaniu przestępstwa oszustwa na szkodę J. R. i J. C. wynika jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonych oraz z zeznań F. B..

J. R. podał (k. 726), że był przekonany, iż zadzwonił do niego siostrzeniec o imieniu A., mówiąc mu, że jest w kłopotach finansowych i potrzebuje „na gwałt” 5.000 złotych. Odpowiedział mu, że może mu przesłać jedynie 2.500 złotych, gdyż taką kwotą dysponuje. Osoba dzwoniąca zgodziła się na to i oznajmiła, że ponieważ nie ma dowodu osobistego, to niech

prześle pieniądze na nazwisko Z. S. i poda specjalny kod, dzięki któremu będzie mógł odebrać pieniądze. J. R. zeznał, że postąpił dokładnie tak, jak oczekiwał od niego podający się za jego siostrzeńca mężczyzna. W kontekście takich zeznań nie sposób jest uwierzyć, mając zwłaszcza na względzie cytowane wcześniej wyjaśnienia S. Z. (2), że oskarżony godząc się na odebranie przesłanych przekazem pocztowym przez J. R. pieniędzy, mógł nie wiedzieć, jakie jest ich źródło pochodzenia. Podkreślić należy, że z zeznań pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, że mężczyzna, który go oszukał, musiał wejść w porozumienie z oskarżonym jeszcze przed realizacją swego przestępczego zamiaru, zanim zadzwonił do wybranej ofiary. S. Z. (1) musiał zgodzić się na to, że pieniądze zostaną „przesłane” na jego nazwisko, zaś dzwoniący do pokrzywdzonego mężczyzna musiał przekazać oskarżonemu specjalny kod umożliwiający odebranie pieniędzy. W tych okolicznościach twierdzenie obrońcy, że oskarżony wyświadczył jedynie znajomemu z osiedla koleżeńską przysługę, nie mając świadomości o popełnionym przez niego przestępstwie, nijak nie można pogodzić z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczeniem życiowym.

Z kolei pokrzywdzona J. C. zeznała (k. 3.104 – 3.105), że zadzwonił do niej mężczyzna, który podał się za jej siostrzeńca i oznajmił jej, że potrzebuje pilnie 6.000 złotych oraz poinstruował ją, żeby poszła na pocztę i przesłała pieniądze dla S. Z. (1). Z zeznań wnuka pokrzywdzonej F. B. (k. 3104) wynika, że kiedy jego babcia wpłaciła na pocztę pieniądze i wróciła do domu, zadzwonił do niej drugi mężczyzna, który przedstawił się jako S. Z. (1) i poprosił ją o odczytanie mu jakiegoś kodu, co też ona uczyniła.

W świetle zeznań tych świadków S. Z. (1) nie tylko jeszcze przed realizacją przez dzwoniącego do J. C. mężczyzny zamiaru dokonania oszustwa zgodził się na to, że pieniądze zostaną „przesłane” na jego nazwisko, ale również sam zadzwonił do pokrzywdzonej, prosząc ją o wskazanie kodu niezbędnego do odebrania pieniędzy. Jeżeli więc oskarżony jeszcze przed oszukaniem pokrzywdzonej zgodził się to, aby zostać adresatem pieniężnego przekazu pocztowego od nieznanego mu osoby, na polecenie „znajomego z osiedla” rozmawiał przez telefon z 83 – letnią wówczas J. C., prosząc ją o odczytanie mu kodu niezbędnego do pobrania pieniędzy, a po otrzymaniu pieniędzy przekazał je mężczyźnie, który do tego wszystkiego go namówił, to potrzeba ogromnej dozy naiwności, żeby przyjąć za prawdziwą forsowaną w apelacji tezę, że S. Z. (1) był przekonany, że uczestniczy w przekazywaniu pieniędzy pochodzących z rozliczeń z działalności gospodarczej. W tych okoliczności nie sposób jest nie przyjąć, że oskarżony wiedział, że odebrał pieniądze przekazane przez starszą kobietę, która padła ofiarą oszustwa.

W gruncie rzeczy należałoby zastanowić się, czy te dwa zachowania S. Z. (1) nie należałoby potraktować nie jako pomocnictwo do przestępstwa oszustwa z art. 286 §1 k.k., lecz jako współsprawstwo. Kierunek wniesionej apelacji, ze względu na treść art. 434 §1 k.p.k., nakazuje uznać jednakże tego rodzaju rozważania za bezprzedmiotowe.

Żadną miarą nie można też zgodzić się z obrońcą S. Z. (1), że Sąd pierwszej instancji wydał zaskarżony wyrok z obrazą przepisu art. 280 §1 k.k. Przede wszystkim zauważyć należy, że skoro autor apelacji odnośnie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie I podpunkcie 3 zarzucił obrazę prawa materialnego, to tym samym nie zakwestionował przyjętych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych co do tego czynu. Sąd Okręgowy ustalił zaś, że S. Z. (1) dokonując zaboru pieniędzy R. A. (1) użył wobec niego przemocy polegającej na odepchnięciu rękoma. Takie ustalenia implikują zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako rozboju z art. 280 §1 k.k. Dlatego też do żadnej obrazy prawa materialnego nie doszło. Jeżeli w ocenie obrońcy oskarżony nie użył wobec R. A. (1) przemocy, to powinien był w apelacji powołać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a nie obrazy prawa materialnego. Podkreślić jednocześnie należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnego błędu w ustaleniach faktycznych, przyjmując że oskarżony kradnąc R. A. (1) pieniądze użył wobec niego przemocy. Pokrzywdzony zeznał, że kiedy oznajmił, że nie odda mu pieniędzy, że przekaze je wyłącznie swojemu siostrzeńcowi, S. Z. (1) odepchnął go, wszedł do mieszkania i zabrał leżące na stole w kuchni pieniądze. Kiedy próbował go powstrzymać, ponownie został przez niego odepchnięty. Nie było zatem tak, jak twierdzi obrońca, że oskarżony jedynie „zdecydowanie minął pokrzywdzonego R. A. (1) w korytarzu jego mieszkania”.

Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo tak zwanego prania brudnych pieniędzy z art. 299 §1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie. Nie można jednakże podzielić stanowiska obrońcy, że brak było podstaw do uznania, że S. Z. (1) nie obejmował swoim zamiarem przy dokonywaniu transferów pieniędzy udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia ich przestępczego pochodzenia. Jedynie osoba całkowicie pozbawiona intelektu mogłaby nie wiedzieć,

czemu miało służyć przesyłanie pieniędzy w systemie Western U. do Wielkiej Brytanii za każdym razem na adres innej osoby. Oskarżeni wiedzieli, że pomimo iż adresaci przekazów pieniężnych byli różni, pieniądze trafiały zawsze do tej samej osoby, to jest do szefa grupy. Za tym, że S. Z. (1) doskonale wiedział, po co za każdym razem pieniądze z dokonanych przez nich przestępstw przesyłane są na adres innej osoby, wynika jednoznacznie z jego wyjaśnień. Podał on (k. 1127), że po otrzymaniu pieniędzy dzwonił do nich „szef” i podawał im dane personalne do wysyłki pieniędzy przez Western U. do Wielkiej Brytanii. Dalej wyjaśnił, że za każdym razem dane osoby odbierającej pieniądze były inne, nie zmieniał się tylko kraj oraz miasto L.. Jego zdaniem „szef” musiał mieć jakiś układ w (...), gdyż zawsze były jakieś dziwne nazwiska typu „(...)”. Mało tego, z jego wyjaśnień wynika też (k. 1.128), że podchodzili do przypadkowo napotkanych „żuli” i oferując im 50 złotych prosili o dokonywanie wpłat w systemie (...). Taki sposób działania niewątpliwie też miał na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia przesyłanych przez nich pieniędzy.

Nie ma racji obrońca D. G. (1), że Sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 7 k.p.k. błędnie ustalił, że tenże oskarżony (a tym samym i oskarżony S. Z. (1)) usiłował dokonać przestępstwa oszustwa na szkodę W. B. (2), M. A. (2), J. G. (1), D. G. (2), S. G., W. G. (1) i W. G. (2). Autor apelacji powołał się między innymi na fakt, że S. Z. (1) i D. G. (1), kiedy na polecenie K. M. udali się do B. i czekali na jego dalsze polecenia, nie wiedzieli, do jakich konkretnie osób w celu wyłudzenia od nich pieniędzy dzwonił K. M. oraz inny nieustalony, współdziałający z nimi mężczyzna. Obrońca D. G. (1) w swojej argumentacji pomija jednakże inny istotny fakt, że wszystkich oszustw „na wnuczka”, „na siostrzeńca” lub „na policjanta” oskarżeni dopuszczali się wspólnie i w porozumieniu z K. M. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi mężczyznami. Inaczej rzecz ujmując, wszystkie podejmowane przez każdego z nich działania: związane z wprowadzeniem w błąd pokrzywdzonych, między innymi co do tożsamości osób do nich dzwoniących, odbieranie od pokrzywdzonych pieniędzy i ich przesyłanie do Wielkiej Brytanii były objęte porozumieniem. Oskarżeni przyjeżdżając przykładowo do B. na polecenia K. M. wiedzieli, że w czasie ich pobytu K. M. lub inny współdziałający z nimi mężczyzna będzie dzwonił do wybranych przez niego, starszych osób w celu wprowadzenia ich w błąd co do tożsamości osób, którym miały przekazać i pożyczyć pieniądze lub co do faktu udzielenia pomocy organom ścigania w ujściu sprawców oszustw oraz co do zamiaru zwrotu pieniędzy i jednocześnie oskarżeni byli w stałej gotowości wykonania kolejnych poleceń związanych z odebraniem pieniędzy od osób, których udało się oszukać. Właśnie po to oskarżeni jechali we wskazywane przez K. M. miejsca, aby podjąć błyskawicznie działania mające na celu odebranie pieniędzy od osób, których udało się wprowadzić w rozmowie telefonicznej w błąd i skutecznie skłonić do przekazania pieniędzy. K. M. nie dzwoniłby do żadnej z tych osób w celu oszukania ich i nakłonienia do wydania pieniędzy, gdyby nie miał gwarancji, że oskarżeni znajdują się blisko miejsca zamieszkania oszukiwanej przez niego osoby i są w stanie w każdej chwili odebrać od niej pieniądze. Bez takiego porozumienia z oskarżonymi K. M. nie wykonywałby żadnych telefonów do starszych osób w celu wyłudzenia pieniędzy. Po to właśnie oskarżeni na polecenie K. M. udawali się we wskazywane przez niego miejsca, aby on lub inny współdziałający z nimi mężczyzna w rozmowie telefonicznej oszukał wybraną przez niego ofiarę i nakłonił ją do wydania pieniędzy, które odebrać mieli później oskarżeni. Wprowadzanie w błąd w rozmowach telefonicznych przez K. M. lub innego mężczyznę było niewątpliwie objęte ich zamiarem oraz było istotnym elementem ich przestępczego porozumienia i w sytuacji gdy nie udało się skutecznie wprowadzić w błąd wybranej ofiary podlegają odpowiedzialności karnej za usiłowanie przestępstwa na równi z K. M.. Działali oni przecież wspólnie i w porozumieniu. Bez znaczenia jest, że w takich sytuacjach oskarżeni nie posiadali konkretnej wiedzy odnośnie osób, do których dzwonił K. M.. Istotne jest to, że wiedzieli, iż w czasie, kiedy przebywali w danej miejscowości, K. M., zgodnie z przyjętym przez nich porozumieniem w rozmowie telefonicznej wprowadzał w błąd wybraną osobę, a oni w tym czasie oczekiwali na jego polecenie odebrania od tej osoby pieniędzy.

Należy pamiętać, że dla przypisania przestępstwa w formie współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, iż każdy z oskarżonych zrealizował wszystkie czynności czasownikowe przestępstwa oszustwa. Współsprawca może przecież realizować tylko część znamion czynu zabronionego, a w niektórych sytuacjach nawet żadnego z nich, o ile jego zachowanie jest dla pozostałych współsprawców na tyle istotne, że taki zakres jego udziału decyduje jednak o podjęciu i zrealizowaniu przestępstwa. Jest oczywiste natomiast, że musi istnieć porozumienie między współsprawcami oraz że przedmiotem tego porozumienia musi być całość czynu przestępczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2015 roku, II KK 198/15, Legalis nr 1370961) W orzecnictwie Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych

utrwalony jest pogląd, iż dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy z współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej; wystarczy, że swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępczego zamachu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 roku, III KK 159/15, Legalis 1396509). Jeżeli więc jeden ze współsprawców rozpoczął, zgodnie z przyjętym porozumieniem, realizowanie znamion określonego przestępstwa (w tym przypadku wprowadzanie przez K. M. w błąd pokrzywdzonego) i w chwili wypełniania przez niego uzgodnionej z innymi współsprawcami swojej roli w przestępstwie dochodzi do zdarzenia (rozpoznania przez pokrzywdzonego zamiaru oszukania go lub odmowy przekazania pieniędzy), uniemożliwiającego całkowicie dalszą realizację znamion czynu zabronionego przez pozostałych współsprawców (odebranie pieniędzy od osoby wprowadzonej w błąd), to nie tylko ponosi odpowiedzialność za usiłowanie dokonania przestępstwa ten, kto rozpoczął własnoręcznie realizowanie jego znamion, ale również pozostali współsprawcy, którzy na skutek niezależnego od nich zdarzenia nie mogli przystąpić fizycznie do wypełnienia swoich ról w dokonaniu czynu zabronionego.

Dlatego też nie można mieć żadnych wątpliwości, że zarówno S. Z. (1), jak i D. G. (1) usiłowali dokonać przestępstwa oszustwa na szkodę W. B. (2), M. A. (2), J. G. (1), D. G. (2), S. G., W. G. (1), zaś D. G. (1) ponadto na szkodę W. G. (2). Nie ma też żadnych wątpliwości co do usiłowania przez S. Z. (2) oszustwa na szkodę M. A. (1), A. B. (4), E. G., M. K., M. S., W. S., E. S. (1) i H. K..

Dodać należy, że w przypadku usiłowania oszustwa na szkodę D. G. (2), na co zwrócił uwagę w swojej apelacji obrońca D. G. (1), obaj oskarżeni udali się za pokrzywdzoną do banku, gdzie miała wypłacić pieniądze. Odstąpili od dalszych czynności dopiero wtedy, gdy zorientowali się, że pokrzywdzona zawiadomiła organy ścigania i że mogą zostać zatrzymani przy próbie odebrania pieniędzy. W tym przypadku zatem zaangażowanie obu oskarżonych w realizację znamion oszustwa było nad wyraz widoczne.

Zupełnie bezpodstawny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony D. G. (1) dokonał oszustwa na szkodę J. B. (1) i K. K.. W świetle zebranych dowodów udział D. G. (1) w oszustwach tych pokrzywdzonych jest wręcz oczywisty. Okoliczność, że nie odbierał on osobiście pieniędzy od J. B. (1) i K. K. jest bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej. Był on zaangażowany w dokonanie oszustw na szkodę tych pokrzywdzonych i w obu tych przypadkach wypełnił swoją rolę, zgodnie z przyjętym porozumieniem. Wystarczy wspomnieć, że w swoich wyjaśnieniach (k. 3.073) wyraźnie przyznał, że w związku z wprowadzeniem w błąd J. B. (1) i odebraniem od niego pieniędzy otrzymał należne mu wynagrodzenie. Odnośnie zaś oszustwa na szkodę K. K. wyjaśnił szczegółowo: (k. 498): „ W K. wiem, że była jednak pobiórka pieniędzy przez Z.. Wiem, bo sam za tą kobietą chodziłem. Obserwowałem ją cały dzień, chodziłem za nią, kiedy wchodziła do banków, wiedziałem od tego z Anglii, który dzwonił do mnie, że kobieta nie może dostać kredytu. Dlatego tak chodzi po bankach. Wiem, że w (...) banku ta kobieta złożyła deklarację i do południa miała czekać na decyzję. Pojechała więc do domu. Dopiero około 16 wyszła z domu i udała się do banku (...), gdzie udzielono jej kredytu. Przekazanie pieniędzy, nie wiem w jakiej kwocie, nastąpiło w pobliżu tego banku, w przejściu, w takiej wnęce, w pasażu handlowym, chociaż Z. za tą kobietą wchodził i do sklepu obuwniczego i na klatkę schodową w tym pasażu. (...) Spotkaliśmy się potem pod (...), Z. przekazał mi pieniądze w kwocie około 11.000, które miałem wpłacić przekazem Western U. do Anglii, co zrobiłem w banku (...) w K..” Dodać do tego należy, że oskarżony D. G. (1) otrzymał swoje „wynagrodzenie” z pieniędzy przekazanych przez K. K., do czego sam zresztą się przyznał (wyjaśnienia k. 3.073). S. Z. (1) wyraźnie w swoich wyjaśnieniach stwierdził (k. 2.971), że gdy odbierał pieniądze od K. K., D. G. (1) go „ubezpieczał”. W kontekście zatem wyjaśnień obu oskarżonych, których wiarygodności obrońca bynajmniej nie kwestionuje, zarzucanie Sądowi pierwszej instancji, że dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie udziału D. G. (1) w oszustwie na szkodę K. K., jest wręcz niedorzeczne.

Całkowicie też słusznie Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz K. K. kwoty 18.987,34 złotych, obejmującej wysokość udzielonej pokrzywdzonej pożyczki wraz z kosztami jej obsługi i odsetkami. Orzekając ten obowiązek w takiej wysokości Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisu art. 46 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku. Obrońca S. Z. (1) stawiając zarzut obrazy tego przepisu najwyraźniej pomylił pojęcia związane z odsetkami ustawowymi i odsetkami bankowymi, które

musiała zapłacić pokrzywdzona wskutek działania oskarżonych i chyba nie zrozumiał, na czym polegała rzeczywista szkoda wynikła bezpośrednio z popełnionego wobec K. K. przez oskarżonych oszustwa.

Oskarżeni wspólnie i w porozumieniu z K. M. za pomocą wprowadzenia jej w błąd, w szczególności co do tożsamości osoby do niej dzwoniącej, doprowadzili K. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie tylko w postaci pieniędzy w kwocie 15.000 złotych, przekazanych przez nią S. Z. (1), ale również doprowadzili ją do zaciągnięcia pożyczki w banku, co wiązało się z poniesieniem przez nią kosztów jej obsługi i koniecznością zapłacenia odsetek bankowych. Tym samym na skutek wprowadzenia jej w błąd K. K. rozporządziła niekorzystnie mieniem zarówno w postaci pieniędzy przekazanych jednemu z oskarżonych, jak i w postaci pieniędzy w kwocie 3.987,34 złotych, które musiała i musi zapłacić bankowi, który udzielił jej pożyczki. Na poniesioną przez pokrzywdzoną szkodę wynikłą bezpośrednio z popełnionego wobec niej przestępstwa składają się zatem pieniądze, które przekazała oskarżonemu, oraz pieniądze, które musiała i musi zapłacić bankowi za udzielenie pożyczki. Podkreślić należy, nawiązując wcześniej do cytowanych wyjaśnień, że oskarżeni obejmowali swoim zamiarem to, że K. K. rozporządzi niekorzystnie nie tylko pieniędzmi, które im przekaze, ale również pieniędzmi, które wpłaci na rzecz banku. To oni bowiem swoimi podstępными zabiegami doprowadzili ją do wzięcia pożyczki w banku.

Cytowane zaś przez obrońcę S. Z. (1) w uzasadnieniu apelacji orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 roku (II KKN 385/01, Legalis nr 59473) dotyczy następstw szkody, a w szczególności możliwości zasądzenia w trybie art. 46 §1 k.k. w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) odsetek ustawowych z tytułu niezwracania w terminie pieniężnej równowartości szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa. Szkoda poniesiona przez pokrzywdzoną w związku z koniecznością zapłacenia kosztów obsługi pożyczki i odsetek bankowych nie jest absolutnie następstwem szkody wyrządzonej jej przez oskarżonych przestępstwem oszustwa. Szkoda ta została bezpośrednio wyrządzona K. K. popełnionym przez nich przestępstwem. Jeszcze raz należy podkreślić, to oskarżeni wprowadzając ją w błąd (realizując znamiona przestępstwa oszustwa) doprowadzili ją do wzięcia pożyczki w banku, co niewątpliwie było dla niej niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Pokrzywdzona może zaś skutecznie domagać się od oskarżonych zapłacenia na podstawie art. 481 k.c. odsetek ustawowych nie tylko od kwoty przekazanej oskarżonym, ale również od kwoty pieniędzy, którą musiała wpłacić do banku, aby uzyskać pożyczkę. Tak więc gdyby Sąd Okręgowy orzekał na podstawie art. 46 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, to orzekłby wobec oskarżonych obowiązek zapłaty odsetek ustawowych nie tylko od kwoty 15.000 złotych, ale od całej kwoty, którą pokrzywdzona wydatkowała w związku z wprowadzeniem jej w błąd.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji stosując w każdym przypadku skazania oskarżonych przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów, powinien był również zastosować przepisy z tej daty orzekając o karze łącznej. Ponieważ brak jest dotyczącego tego zagadnienia w apelacji zarzutu, a obraza przepisów prawa materialnego w tym zakresie nie miała żadnego wpływu na wymiar orzeczonych kar łącznych, brak był podstaw do potraktowania tej obrazy w kategoriach rażącej niesprawiedliwości wyroku, o jakiej jest mowa w art. 440 k.p.k. i tym samym brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą S. Z. (1), że wymierzone temu oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa oraz kara łączna są rażąco surowe. Również kary orzeczone wobec D. G. (1), którego obrońca nie podniósł takiego zarzutu, nie cechują się rażącą surowością.

Należy przyznać rację obrońcy S. Z. (1), że chwili popełnienia inkryminowanego czynu tenże oskarżony był osobą stosunkowo młodą, mającą bowiem 26 lat. Na korzyść oskarżonego przemawia również to, że zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i później przed Sądem pierwszej instancji nie kwestionował on swojej winy co do większości zachowań zarzucanych mu w ramach czynu ciągłego, wyjaśniając jednocześnie szereg okoliczności faktycznych.

Te podnoszone przez obrońcę w apelacji okoliczności w żaden sposób nie mogą jednakże zrównoważyć wymienionych szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeregu okoliczności obciążających. Podkreślić należy, że

zachowanie oskarżonych wobec pokrzywdzonych, którymi najczęściej były osoby w podeszłym wieku było niezwykle perfidne. Wykorzystywali uczucia tych osób wobec najbliższych. Niejednokrotnie, aby zdobyć od pokrzywdzonych pieniądze, wzbudzali w nich obawy o los osób, które kochali i którym wiele by poświęcili. Często zabierali pokrzywdzonym oszczędności ich życia, odłożone przez nich na wypadek ciężkiej choroby lub śmierci. Nie mieli też żadnych zahamowań przed skłonieniem starszej osoby do zaciągnięcia pożyczki, której spłacenie będzie dużym obciążeniem dla jej budżetu domowego i nie pozwoli na odłożenie pieniędzy na trudniejsze chwile w życiu. Byli niezwykle zuchwali w swoim zachowaniu. Jak podkreślił Sąd Okręgowy, nie mieli żadnych oporów, żeby odbierać pieniądze w publicznych miejscach i na dodatek przeliczać je w obecności pokrzywdzonych. Trzeba być pozbawionym całkowicie empatii, aby dopuszczać się tego typu zachowań. Zupełnie nie liczyli się z uczuciami starszych osób, często schorowanych i samotnych.

Biorąc zatem pod uwagę wysoki stopień zawinienia oskarżonych oraz znaczną szkodliwość społeczną popełnionych przez nich czynów, można byłoby nawet zastanawiać się nad tym, czy wymierzone wobec nich kary nie są zbyt łagodne. Należy zaś mieć na względzie, że ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k.. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2016 roku, II AKa 361/16, Legalis 1575662). Stąd też brak jest podstaw do wzruszania zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonych wobec oskarżonych kar jednostkowych i łącznych.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 437 §1 k.p.k. orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. G. (1) oraz oskarżycielce posiłkowej K. K. orzeczono na podstawie art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. i §4 ust. 1 i 3 oraz §17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714).

Z uwagi na złą sytuację materialną oskarżonych zostali oni zwolnieni na podstawie art. 624 §1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.